

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 6, 2021

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:1981](#) 02-03-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:1892](#) 01-03-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:1818](#) 25-02-2021

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:452](#) 09-02-2021

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:1204](#) 17-02-2021

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:1380](#) 17-02-2021

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:1389](#) 17-02-2021

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2021:493](#) 03-02-2021

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:1526](#) 21-01-2021

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:768](#) 13-01-2021

RECHTSPRAAK

Uitsluitingsclausule over het hoofd gezien bij onherroepelijke verdeling huwelijksgemeenschap. Beroep op beschikking is misbruik van recht.

Man en vrouw zijn in 2016 uit de echt gescheiden. In de echtscheidingsbeschikking is beslist over de verdeling van de huwelijksgemeenschap en geoordeeld dat de vrouw van haar vader heeft geërfd zonder uitsluitingsclausule. In de onderhavige procedure stelt de vrouw dit (onder meer) aan de orde. Inmiddels is namelijk gebleken dat de vrouw wel heeft geërfd onder uitsluitingsclausule.

De rechtbank stelt vast dat de echtscheidingsbeschikking gezag van gewijsde heeft. De man is dus in beginsel bevoegd om aanspraak te maken op de helft van de erfenis. Een bevoegdheid mag echter niet worden ingeroepen voor zover deze wordt misbruikt (art. 3:13 BW). Ook de tenuitvoerlegging van een onherroepelijke uitspraak kan misbruik van bevoegdheid opleveren (vgl. HR 5 november 1993, NJ 1994, 154). Van dergelijk misbruik is in dit geval sprake. In dit oordeel weegt mee dat sprake is van een duidelijke en grote vergissing van partijen. Het voert te ver om deze grove miskenning van de werkelijke situatie voor risico van de vrouw te laten komen. Het maatschappelijk belang van de juiste uitvoering van een testament is groot. De (laatste) wil van een erflater komt groot gewicht toe. Miskenning van die wil levert ongerechtvaardigde verrijking van de man op althans komt daarbij dicht in de buurt. De vrouw had geen enkele reden om het testament van haar vader te verzwijgen. Integendeel. Partijen of hun advocaten hadden het testament eenvoudig kunnen achterhalen. Partijen hebben daarvan afgezien omdat zij er destijds van uitgingen dat er geen testament zou zijn, omdat de vader van de vrouw al lang voor zijn overlijden naar Brazilië was verhuisd. De man stelt, ten slotte, niet dat hij financieel weinig draagkrachtig is en de vrouw juist wel.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:1389

Zaaknummer: C/10/599889 / HA ZA 20-654

Rechters: M. de Geus

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Procesbevoegdheid benoemde vereffenaar. Voortzetting geding.

In de nalatenschap van erflater – fertiliteitsarts en overleden in 2017 – is in 2019 een professionele vereffenaar benoemd op verzoek van een groot aantal donorkinderen, nadat zij de executeur en erfgenamen aansprakelijk stelden wegens schending van erflaters zorgplicht als arts.

De vereffenaar wil ter verweer een conclusie van antwoord indienen en zich in het bijzonder beroepen op verjaring. Als goed vereffenaar sluit hij zich niet zonder meer aan bij de namens de erfgenamen in de eerdere antwoordconclusie ingenomen standpunten. Volgens de donorkinderen kan de vereffenaar geen conclusie van antwoord nemen, omdat hij de procedure heeft voortgezet in de stand waarin het geding zich bij zijn benoeming bevond. Er was toen al een conclusie van antwoord namens de erfgenamen ingediend.

Volgens de rechtbank is de vereffenaar op basis van artikel 118 lid 2 Rv jo. 128 lid 2 Rv, wel gerechtigd tot het nemen van (nog) een conclusie van antwoord. De vereffenaar vertegenwoordigt de erfgenamen privaat, ook in rechte (art. 4:211 lid 2 BW). De vereffenaar neemt het geding als formele procespartij over en zet dit voort. De vereffenaar heeft op grond van artikel 128 lid 2 Rv de gelegenheid om een antwoordconclusie te nemen. Daarbij heeft de vereffenaar als formele procespartij en gezien zijn wettelijke verantwoordelijkheden zijn eigen standpunt in de procedure in te nemen. De vereffenaar kan de eerdere proceshandelingen bekrachtigen, maar hij is daartoe allerm minst verplicht. Dat de aanvankelijk gedaagde partijen geen beroep op verjaring hebben gedaan, doet niet af aan die eigen processuele positie van de vereffenaar.

Bij de beoordeling of het beroep van de vereffenaar op de absolute verjaringstermijn (20 jaar, art. 3:310 BW) naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, weegt de rechtbank mee de omstandigheid dat het hier gaat om vorderingen jegens natuurlijke personen die erfgenaam zijn van een andere natuurlijke persoon. Het betreft een terrein (de donorpraktijk) waarop zowel de rechtsregels als de maatschappelijke opvattingen in de relevante periode sterk in beweging zijn geweest. Tegen die achtergrond acht de rechtbank een uitzondering op de strenge regels aangaande verjaring onvoldoende gerechtvaardigd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:1380

Zaaknummer: C/10/574860 / HA ZA 19-482

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten, C. Bouwman en J.F. Koekebakker

Advocaten: T.J.C. Bueters en D. Zwartjens

Wetsartikelen: 3:310 BW, 6:74 BW, 6:162 BW, 128 Rv, 118 Rv, 4:211 BW, 150 Rv en 236 Rv

RECHTSPRAAK

Testament na echtscheiding, gevolgd door hertrouwen. Vergeten testament? Uitleg.

Erflater overlijdt in 2018. Hij is in 2009 een geregistreerd partnerschap aangegaan met X, zonder het maken van partnerschapsvoorwaarden. Uit een eerder huwelijk, dat in 1989 door echtscheiding is ontbonden, heeft erflater twee (destijds minderjarige) kinderen. In 1990 heeft erflater in een testament zijn twee kinderen tot enige erfgenamen benoemd en hun erfdelen onder testamentair bewind gesteld tot hun 25e jaar. Erflater heeft een zwager tot executeur en bewindvoerder benoemd.

X heeft zijn testament uit 1990 nooit herzien. Volgens X is erflater dit testament vergeten en ging hij ervan uit dat X als geregistreerd partner over de nalatenschap zou kunnen beschikken en heeft hij zich in die zin meermaals uitgelaten. X vordert een verklaring voor recht dat de kinderen geen rechten kunnen ontlenen aan het testament. X beroept zich op uitleg (art. 4:46 lid 1 BW jo. art. 68a Overgangswet NBW).

De rechtbank neemt met partijen aan dat erflater heeft willen voorkomen dat zijn ex-echtgenote zeggenschap zou krijgen over zijn vermogen. Dat is in elk geval de verhouding die erflater heeft willen regelen. Daarvoor was het echter niet noodzakelijk om zijn kinderen te benoemen, zij zouden immers ook volgens de wet hebben geërfd. Niettemin heeft erflater er kennelijk bewust voor gekozen om de kinderen tot erfgenamen te benoemen. Er kan daarom niet zonder meer worden gezegd dat erflater uitsluitend de bedoeling had te voorkomen dat zijn ex-echtgenote zeggenschap zou verkrijgen. Daarbij komt dat het niet ongewoon is dat een testateur met kinderen uit een eerder huwelijk na hertrouwen niet kiest voor de wettelijke verdeling. Niet kan worden uitgesloten derhalve dat erflater met zijn testament een wettelijke verdeling in de toekomst juist heeft willen voorkomen. De rechtbank ziet onvoldoende reden om af te wijken van de taalkundige uitleg. Aan artikel 4:46 lid 2 BW komt de rechtbank daarom niet toe.

De rechtbank kan zich voorstellen dat deze uitkomst onbevredigend is voor X, maar moet zich uiterst terughoudend opstellen als het gaat om het ‘achteraf interpreteren’ van een laatste wil van erflater.

Een van de kinderen vordert verdeling van de partnerschapsgemeenschap en de nalatenschap. Zo lang de executeur nog niet besloten heeft of hij zijn functie aanvaardt en – na beneficiare aanvaarding – geen ruimschoots toereikend-verklaring aflegt, kunnen de erfgenamen niet zelfstandig over de nalatenschap beschikken (art. 4:145 lid 1 BW). Bovendien kan pas na de executele of wettelijke vereffening tot verdeling worden overgegaan (ECLI:NL:HR:2017:939).

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 17-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:1204

Zaaknummer: C/09/582415 / HA ZA 19-1122

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om beheersmaatregelen nalatenschap afgewezen.

Erflater overlijdt zonder testament en laat vier kinderen als erfgenamen achter. Kind X aanvaardt de nalatenschap zuiver, kind Y aanvaardt beneficiair en de twee overige kinderen hebben hun keuze nog niet gemaakt.

X verzoekt de kantonrechter maatregelen te treffen tot behoud van de goederen van erflater in Nederland (art. 4:191 lid 2 BW). X wil in het bijzonder dat de woning te gelde wordt gemaakt en de opbrengst bij een notaris in depot wordt gestort. X woont in het buitenland en is niet in de gelegenheid de woning te beheren, terwijl de woning verpaupert en de kosten ervan oplopen. Kind Y vindt de verkoop prematuur.

De kantonrechter vindt dat X ten onrechte beheersmaatregelen verzoekt. De twee overige erfgenamen zijn namelijk wel bekend, maar hebben alleen hun keuze over aanvaarding of verwerping nog niet gemaakt. Weliswaar kan daarom nog geen verklaring van erfrecht worden gemaakt, maar aan deze twee erfgenamen zou een termijn kunnen worden gesteld. Ook staat niet vast dat de verkoop nodig is voor het behoud van dit goed en heeft X niet duidelijk gemaakt hoe de kosten zich verhouden tot de omvang van de nalatenschap. De verkoop is bovendien ingrijpend en niet terug te draaien. Daarom moet terughoudend worden omgegaan met dergelijke verzoeken tot verkoop. De noodzaak van verkoop en de spoedeisendheid hiervan zijn onvoldoende onderbouwd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 21-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:1526

Zaaknummer: 8344737 EJ VERZ 20-62

Rechters: S.W.S. Kiliç

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kunstregeling Successiewet 1956 leidt tot discussie over legaat.

Erflaatster is in november 1996 overleden. Zij heeft haar neef tot enig erfgenaam benoemd en een kunstcollectie gelegateerd aan de Gemeente Amsterdam. Op 1 januari 1997 is de zogenoemde Kunstregeling als bedoeld in artikel 67 lid 3 SW 1956 in werking getreden, die in kwijtschelding van erfbelasting voorziet als kunst van nationaal cultuurhistorisch of kunsthistorisch belang uit de nalatenschap wordt overgedragen aan de Staat.

Erflaatster wilde kort voor haar overlijden haar testament zodanig wijzigen dat de Kunstregeling van toepassing zou zijn. Door haar plotselinge overlijden is de wijziging niet volbracht. Volgens het Ministerie van Financiën is de Kunstregeling niet van toepassing, omdat erflaatster voor inwerkingtreding van de regeling is overleden. De neef is het hier niet mee eens. De Gemeente Amsterdam is bereid de neef de tijd te gunnen om het ministerie tot andere gedachten te brengen en staat open voor een alternatieve regeling die recht doet aan erflaatsters laatste (informele) wil.

Als de neef het ministerie niet op andere gedachten kan brengen en de gemeente het legaat aanvaardt, weigert de neef het legaat af te geven. Volgens de neef heeft de gemeente afstand gedaan van het legaat. Volgens het hof heeft de gemeente opschortende voorwaarden gesteld aan de afstand van het legaat. Nu de Kunstregeling niet toepasselijk is, is van verwerping geen sprake.

Ook wijst het hof het beroep van de neef op artikel 4:123 BW af. Volgens de neef moet het legaat gewijzigd worden conform de werkelijke wil van erflaatster. Artikel 4:123 BW is niet van toepassing, omdat de neef zich beroept op een omstandigheid die dateert van voor het overlijden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:452

Zaaknummer: 200.257.148/01

Rechters: A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar, D. Kingma en B.J.G.P. Roozendaal

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erflaters hebben geld geleend aan kind. Beroep op verjaring onaanvaardbaar.

Vier kinderen zijn de erfgenamen van hun ouders, die in 2005 en 2012 zijn overleden. Kind X heeft in 1987 de boerderij van zijn vader overgenomen. Daarbij is de koopsom omgezet in een lening, direct opeisbaar met een opzegtermijn van drie maanden. Bij de verdeling van de nalatenschap van de langstlevende ouder moet volgens de andere kinderen de resterende leenschuld van X worden toegerekend op zijn aandeel in de gemeenschap (art. 3:184 BW). X beroept zich op verjaring van de vordering.

Het hof stelt vast dat de vordering is verjaard in 2007 (art. 3:307 lid 2 BW), tenzij sprake is geweest van stuiting door aanmaning of mededeling door de ouders (art. 3:317 BW) of erkenning door X (art. 3:318 BW). Van stuiting voor de verjaring in 2007 is onvoldoende gebleken volgens het hof.

De vervolgvraag of het beroep van X op verjaring onaanvaardbaar is naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid (art. 6:2 lid 2 BW), beantwoordt het hof bevestigend. Alle partijen zijn er voortdurend van uit gegaan dat X een schuld aan de nalatenschap had en hij en de langstlevende hebben daar ook naar gehandeld. Pas in de procedure voor de rechtbank heeft X zich voor het eerst op verjaring beroepen.

Overigens heeft X als boedelgevolmachtigde tijdelijk bedragen van de ervenrekening naar zijn eigen rekening overgeboekt ter financiering van zijn bedrijfsvoering. Hiermee heeft X zijn bevoegdheden als gevolmachtigde misbruikt en onrechtmatig gehandeld tegenover de andere kinderen. X moet de (wettelijke) rente die zij zo zijn misgelopen als schade vergoeden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:1981

Zaaknummer: 200.225.981/01

Rechters: B.J.H. Hofstee, O.E. Mulder en M. Weissink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Conservatoir beslag op erflaters woning, tot zekerheid van betaling salaire differé (art. 4:36 BW).

A verzoekt in hoger beroep met succes verlof voor conservatoir beslag op de woning van erflater, tot zekerheid van betaling van een mogelijke vordering van A op grond van artikel 4:36 BW (salaire differé). Erflater overleed in 2020. Zijn enige erfgenaam is X, een in 2018 door erflater erkend kind. De woning is intussen onder voorbehoud verkocht, maar nog niet geleverd.

A is de dochter van de voormalige partner van erflater. A heeft vanaf haar zevende tot haar 21e jaar bij erflater ingewoond, eerst met haar moeder later alleen. In 2010 is A weer bij erflater ingetrokken toen zijn gezondheid achteruitging. A heeft erflater tien jaar intensief verzorgd en bijgestaan zonder passende beloning. A berekent haar som ineens (art. 4:36 BW) op basis van 50 uur per week tegen een uurtarief van 30 euro.

Het hof weegt de belangen van A en X tegen elkaar af en acht beslaglegging gerechtvaardigd. Volgens het hof heeft A voldoende onderbouwd dat zij mogelijk recht heeft op de som ineens van artikel 4:36 BW. Daarbij is van belang dat A pleegkind van erflater is geweest, waaronder het hof verstaat een kind dat feitelijk wordt verzorgd en opgevoed door iemand die niet het gezag heeft over het kind. A heeft tijdig beroep gedaan op de som ineens (art. 4:37 lid 1 BW). A loopt verhaalsrisico als de verkoop wordt uitgevoerd en A heeft voldoende belang bij beslag op de woning als bestanddeel van de nalatenschap.

Wat betreft de omvang van de mogelijke vordering sluit het hof aan bij de helft van de vraagprijs van de woning. De sommen ineens bedragen ten hoogste de helft van de waarde van de nalatenschap (art. 4:37 lid 4 BW) en de woning maakt in dit geval de gehele nalatenschap uit.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:1892

Zaaknummer: 200.286.148

Rechters: J.H. Lieber, C.J.H.G. Bronzwaer en D.M.I. de Waele

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Testamentaire last. Onmiddellijk belanghebbende bij vervallenverklaring.

De vader van A heeft (met anderen) een stichting opgericht die ten doel heeft de zorg voor gehandicapte personen, onder wie A. Vader heeft in 1996 de stichting tot enig erfgenaam benoemd, onder de last om met de erfenis het lot van gehandicapte personen, in het bijzonder A, te verlichten. Vader overlijdt in 2004.

In 2017 krijgt de meerderjarigenbewindvoerder van A weet van de stichting en het testament. De bewindvoerder verzoekt bij de rechtbank (beschikking niet gepubliceerd) met succes vervallenverklaring van het erfgenaamschap van de stichting, wegens niet-uitvoering van de testamentaire last (art. 4:131 BW). De stichting komt daarvan in hoger beroep.

Een neef van A werpt zich op als zaakwaarnemer van A en voert ontslagprocedures tegen het bestuur van de stichting en de bewindvoerder. De neef wil in de onderhavige procedure over de vervallenverklaring als belanghebbende worden toegelaten. In deze tussenbeschikking wijst het hof dit af.

De vervallenverklaring kan worden uitgesproken op verzoek van 'elke onmiddellijk bij de vervallenverklaring belanghebbende' (art. 4:131 lid 2 BW). In dit geval doet A, daarbij vertegenwoordigd door zijn bewindvoerder, dat verzoek. A is onmiddellijk belanghebbende bij de vervallenverklaring, omdat A als gevolg daarvan zelf de enige erfgenaam zal zijn van erflater. Van een eigen belang van de neef is niet gebleken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:1818

Zaaknummer: 200.284.289

Rechters: J.H. Lieber, A. Smeeïng-van Hees en R. Prakke-Nieuwenhuizen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Woning uit twee nalatenschappen afkomstig. Grotendeels onder uitsluitingsclausule. Woning valt geheel in privévermogen.

M en V zijn in 2014 gehuwd in algehele gemeenschap van goederen. Bij hun echtscheiding in 2020 is in geschil of de woning van M, afkomstig uit de nalatenschappen van zijn ouders, in de huwelijksgemeenschap is gevallen.

De moeder van M is in 1996 overleden zonder testament. Zijn vader is in 2011 overleden, met in zijn testament een uitsluitingsclausule. De ouders waren ook in algehele gemeenschap van goederen gehuwd. Na het overlijden van moeder waren M (voor 1/6), zijn zuster (voor 1/6) en vader (voor 4/6) gezamenlijk tot de woning gerechtigd. Na het overlijden van vader waren M en zijn zuster elk voor de onverdeelde helft gerechtigd. In 2012 is de woning toegedeeld aan M.

Volgens de rechtbank is de woning niet in de huwelijksgemeenschap van M en V gevallen. Het 2/6 aandeel van M afkomstig uit vaders nalatenschap is onder uitsluitingsclausule verkregen (de rechtbank spreekt van vaste jurisprudentie, o.a. ECLI:NL:GHAMS:2019:4636). Hetzelfde geldt voor het 2/6 aandeel van de zuster. Door de ‘opvolgende verdeling’ heeft M ook het aandeel van zijn zuster onder uitsluitingsclausule verkregen (de rechtbank verwijst naar ECLI:NL:GHSHE:2020:1720). Dit betekent dat M 4/6 deel van de woning onder uitsluitingsclausule heeft verkregen. Nu dit meer dan de helft is, is de woning geheel buiten de gemeenschap van goederen gebleven. Wel heeft de huwelijksgemeenschap een vergoedingsvordering op M in privé van 2/6 van de waarde van de woning.

De hypotheekschuld die M is aangegaan om zijn overbedeling aan zijn zuster te vergoeden, is een privéschuld van M geworden. Voor 2/6 deel van deze schuld heeft M een vergoedingsvordering op de huwelijksgemeenschap.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 03-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2021:493

Zaaknummer: C/13/678503 / FA RK 20-163

Rechters: J.H.J. Evers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vermakingsbeding in echtscheidingsconvenant nietig (art. 4:4 lid 1 BW).

Erflater is in 2007 uit de echt gescheiden van X. In hun echtscheidingsconvenant zijn zij overeengekomen dat de echtelijke woning wordt toegedeeld aan erflater en dat hij de woning ‘testamentair zal vermaken aan de vrouw’. De gemeenschappelijke echtscheidingsadvocaat wijst partijen op de herroepelijkheid van een testament en het gevolg dat X geen zekerheid krijgt.

Erflater overlijdt in 2017. De woning blijkt nooit goederenrechtelijk geleverd aan erflater. Erflater heeft zijn zoon tot enig erfgenaam benoemd en de woning niet vermaakt aan X.

De zoon verkoopt de woning en bemerkt dat hij voor de levering de medewerking van X als deelgenoot nodig heeft. Na een kortgedingprocedure wordt de woning geleverd aan de kopers en blijft de opbrengst in depot bij de notaris.

X vordert de volledige verkoopopbrengst en beroept zich daarbij op wanprestatie van erflater (art. 6:74 BW), onrechtmatig handelen van de zoon (art. 6:162 BW) en het verbeuren van zijn aandeel (art. 3:194 lid 2 BW). De rechtbank wijst de vorderingen van X af.

Het vermakingsbeding in het echtscheidingsconvenant is nietig, want in strijd met artikel 4:4 lid 1 BW. Het belemmert erflater in zijn testeerbevoegdheid. Van een quasi-legaat (verblijvingsbeding, art. 4:126 lid 2 onder a BW) is geen sprake. Erflater heeft geen wanprestatie gepleegd.

Aan de toepassingsvereisten voor conversie in een geldige rechtshandeling (art. 3:42 BW) is niet voldaan. Daarvoor is nodig dat partijen een alternatieve, wel geldige rechtshandeling zouden hebben verkozen boven de nietige. Daarvan is hier geen sprake, nu partijen wetenschap hadden van de niet-afdwingbaarheid of nietigheid.

Het echtscheidingsconvenant bevat een overeenkomst van verdeling (art. 3:186 lid 1 BW). In obligatoire zin hebben partijen in het convenant de woning verdeeld. X was vervolgens gehouden mee te werken aan de goederenrechtelijke levering, ook na erflaters overlijden. De

verkoopopbrengst komt, gelet op de overeenkomst van verdeling, geheel aan de nalatenschap toe. De rechtbank wijst het beroep van X op rechtsverwerking af. Dat erflater niet heeft aangedrongen op levering, betekent nog niet dat hij zijn recht op levering heeft verwerkt.

Tot slot, van onrechtmatig handelen van de zoon of verbeuren van zijn aandeel is geen sprake. Hij was als erfgenaam gerechtigd de woning te gelde te maken. Dat hij voor de levering de medewerking van X nodig had, was hier slechts een formaliteit.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 13-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:768

Zaaknummer: C/02/371112 / HA ZA 20-216

Rechters: J.J.M. Van Lanen

Wetsartikelen: